

מסורת השי"ס

א) [לעיל י"ט, ב] תוספתא דשבת
פ"ב ה"ג ע"ש, ג) [ליתא
בתוספתא], ד) תוספתא דשבת פ"ב
ה"א, ה) ס"א א"ב,

הגהות הב"ח

(א) גמ' דר"ש שזורי סגר אבד
מלקט מלכו וכו' ורבי יהודה:
(ב) רש"י ד"ה אם ננשימה וכו'
דהדליק זה חייב: (ג) ד"ה מאי
טעמא וכו' הוא פטור הק"ד:

שיטה מקובצת

פטר למתעסקים בחיבור וזו במתעסקים
באז מלאכה? וזו עשה אז מלאכה
לחברת: אבד מוקט מלגז גס אחר.
שמתכוין למלאה זו ושכה כסבור מלאה
לחברת המסוכה לה צעירה והכלה זו
על הראשונה דברי חכם והוא רואל
ולכן מתכוין מחלה ועוד כשעשה מחשבתו
לא חשד אלא בזהו מין עצמו: גשי
שמות. שמתכוין למלאה ושכה כסבור
עניים צעירה והכלה זו על התאכלה
ורבי יסודו סבר. אפילו גס אחר
פלגי וסבירא ליה לשמורות ולגנות
סא אחד קן רואל והן מין אחד.
יש (ספסופה) מה שאמר במתעסקים
ממיה אל אם פטר בה ר' יושע
במין אחד שהרי נתקיימה מחשבתו.
עז כהן מוספות: ליקדים אינא צניויה.
שמתכוין ללקט זו מחלה ואחר כך זו
והכלה דיו על החמירה יש ר' שמעון
ורבי שמעון זוויי סביר אס משא אחד
דברי הכל מין רואל וסא אחד קן
וסוף סוף חמיריהו עזד וסא איכפת
לן מקדים המאחר ר' פלגי גשי
שמות ר' אלעזר מחייב שמתא רואל
ולשניהן מתעסק ושניהם עשה ולא איכפת
ולשניהן מתעסק המאחר ורבי יושע פטור
הוא רואל ובעת לקיטת אס אחת ואחת
לא לה הוא מתכוין הוה ליה במתעסק
ופטור ורבי יהודה סביר אפילו גס
אחד פטור אלל מתעסק למה פטר
הואל וסוף סוף לשניהן מתכוין אלל
במתעסק בעתהו שלא מתכוין אלל
לחמת ולא עשאהו ועשה אס חכמה
דכוי עולמה פטור: אס פניא. חרשתא
דחיישין למוקדם ומאחר: לדליק
וו. בשגגה שגת או בשגגה מתעסק לא
וסליק וזו פטור. דהיינו מתעסק לא
מתכוין אלל לחמת ולא עשאהו ועשה אס
חכמה: לחמת ואלל פטור. כשהיה
ר' דלוק רב כזי ומתכוין לדליק
הנפיתה כזה זה וזו הדליקה חייב דלי
דאכא למימר כזה ואחר כך דליקה
המשא של עליונות ומצבתי החמורה
מחייב פטור. הלא אס אכירין אס לחמא
לכזי עליונות הימה עיקר כוונתו אס
לכזי על חלו על מנת שיצטעברו לו
שמתעסק וזו פטור. וזו הדליקה חייב
דליקה וזו פטור. וזו הדליקה חייב דליקה
וזהו פטור. וזהו פטור. וזהו פטור. וזהו פטור.

אם שחורות ולבנות נמי כשני
די נמי כרצי יהודה מוקמי
ת זה רצי יהודה מאי אתא
למאן דאמרינן רצי יהודה

מתיב רב אושעיא ^א רבי שמעון שזורי ורבי שמעון אומרים לא נחלקו על דבר שהוא ^במשמש אחד שהוא חייב אלא [על מה נחלקו] על דבר שהוא משום שני שמות שרבי אליעזר מחייב טמאת דרבי יהושע פטר ^ג שורבי יהודה מאי קאמר דרפליגי בנתבין ללקט ענבים ולקט תאנים שחורות ולקט לבנות ענבים ותאנים שחורות ולבנות מאי ניהו שני שמות היינו רבי שמעון ור"ש שזורי רבי יהודה מאי אתא לאשמועינן אלא לאו מתעסק איכא בינייהו דרבי יהודה סבר מתעסק חייב ^ד ור"ש שזורי סברי מתעסק פטור ^ה ומה עסק דרבי הכל פטור והכא בהא קא מיפלגי דרבי שמעון ^ו שזורי סבר ^ז שכח מלקט מלבו בשם אחד דברי הכל חייב כי פליגי בשני שמות ר' יהודה סבר לא שנא בשם אחד ולא שנא ^ח בשני שמות פליגי ^ט ור' אבא אמר ליקדם איכא בינייהו ^י והתניא ^{יא} הויו לפניו שתי נרות דולקות ^{יב} (ארוכות) ונתכיוו לכבות את זו וכיבה את זו להדליק את זו והדליק את זו פטור ^{יג} בלהדליק ולכבות וכיבה והדליק נשמיא אחת חייב ^{יד} [בשתי נשימות פטור] פשיטא מהו דתימא לא איתעבד מחשבתיה דהא להדליק מעיקרא בעי ולכבוף לכבות וכי עבד מעשה כיבה ובסוף הדליק הוא ואימא פטור קא משמע לן נהי דאקדומי ^{טו} (נמי) לא חקדום אחרוי נמי לא מאחר תנו רבנן ^{טז} תאנות גחלים בשבת חייב טמאת רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי אליעזר ברבי צדוק ^{יז} חייב שנים מפני שהוא מכבה את העליונות ומבעיר את התחתונות במאי עסקינן אי דקא מיכוין לכבות ולהבעיר מאי טעמא דמאן דפטור ^{יח} דלא דלא כמיוין להבעיר מאי טעמא דמאן דמחייב רמז רבי אלעזר ורבי חנינא דאמרי תרוניהו

שׁוּרִי: דעל כרחיק כִּרְכִּיךְ לִזְמוֹר דְּהִי
חֲלָקָה עַל דְּבֵר שְׂאֵל מַשֵּׁם אַחַד שְׁמִידֵי
מִלְּקוּט מַלְכּוֹ אוֹ לִבְנוֹת וּלְבָנוֹת וּשְׁחֹרֹת
וּפִי לַעֲלֵי עַל מַה חֲתָקְלוּ עַל דְּבֵר שְׂאֵל
מַשֵּׁי שְׁמוֹת כְּגוֹן עֲנִיִּים אוֹ תַּאֲנִים
אוֹ שְׁחֹרֹת וּלְבָנוֹת וּלְבָנוֹת מִלְּקוּט מַלְכּוֹ
כְּדִמְרַשָּׁה לַעֲלֵי טַעֲמִייהוּ דְּלֵא מַזִּינוּ
לִמְמַר לִי שְׁמַעוֹן וְרֵי שְׁמַעוֹן שׁוּרִי
עַל מַה חֲתָקְלוּ עַל דְּבֵר מַשֵּׁם שְׁמוֹ
שְׁמוֹת כְּגוֹן שְׁלֵקָה תַּאֲנִים אוֹ עֲנִיִּים
וּלְעִי יִדְעֵה מַה לֵּקֵט דְּמֵאִי קִמְשַׁעוֹן לִי יוֹ
אַלֵּא: אֲדֵי מוֹתֵקָה אֵיבֵא בִּינְיָיִחוּ
רָבִי יִתְחִיבָה כִּבְרֵי דְמַתְּסֵה

חייב ור' שמעון שזורי ורבי שמעון
כביר מתעסק פטור. ואי ורבי שמעון
סבר דפלוגמיה דלרבי יהושע ורבי
אליעזר ודאזל מלקט מלבו ומתכוין ללקט
תאנים ולקט ענבים או שחרות ולקט
בנות דשני מינין הן כדמפרש געיל
טעמיהו אבל בזמן אחד ובאדם אחד
מלבו לא נהלקו דלכילי עלמא חייב אבל
בזמן אחד דלא אדם מלקט מלבו
בגון שמתכוין ללקט אלו ולקט אחרות
פטור משום מתעסק ורבי יהודה אמר
אפילו ואי בנתכוין כו' ובזני מזה
פלוגמיהו ופאלא דאזל מלקט מלבו
ומינה דייקין דוקא בזני מינין אבל
בעל מנהל לכולי עלמא חייב כדדייק
דל ר' הושע"ס ואחרייך מזה מתעסק הוא
וסדרן קושיין דלומיה ודא דפשיטא
ליה להש"ס איז שטות דלרבי שמעון
מתעסק פטור ומוקי פלוגמיהו דאבד
מלקט מלבו ולרבי יהודה מתעסק חייב
ומיירי בבלא אדר דהכי משמע אפילו
דמנמינן דר' יהודה מחייב טפי
דקאמר ר"ש שזורי ור' שמעון אומרים
לא נהלקו על דבר שהוא משום אחד
שחייב כלומר דהתם ודאי חייב על אחד
נהלקו על שני שמות וזו היתה דהתם
איכא מאן דפטור ועל זו הש"ס ר' יהודה
אפילו נתכוין ללקט תאנים כו' פליגי
ואיכא מאן דמחייב ועוד דקאמר תמה
איז אס פטר זה רבי יהושע משמע
דר' יהודה מחייב טפי:

בגור

את התחתונות דתנא קמא
ברבי צדוק ו' אמר חייב
וחנן עד כאן לא נתגלתה
גיטא בר אבין דאמרי תרווייהו
בגין

ה: אס גניסמא אסא. שנסח מחמת
שית כסדר יא: לא אפשידי מהשנסיה.
נשכשו נשעות מחמתו וכו' מחמת
נעלויות נשעברות: מאי עורא דמאן
הועברת מחמתו לא הוה רבא זלא
על פי שידע שיצברו ההסתמות נכחין
ופס הוא כולמר רבי' יוחנן גנפס פס
מין חובל ומכער רבי' יוחנן גנפס פס
זלא כדברא ללא יאמא וילכח קרני:

[illegible]

לכבות העליונות כדי להביא
בהבערה פטור ורבי אלו
וחנן בנפח שנו אמר רבי
בה זו ע"ט אמי בר אבין ורב
לכבות זה וכבה זה ואמר כן הדליק
והי מאוחר: נשפי נשימות פטור. דלא
כלים מצדור הגחלים: מוכנס העליונות
ההשוא שיהיה עליהן וכשהן נשפיות
(א) ו: להבעיר אט השפוטות. כלומר
יין נמכרין לכבות עליונות שהיו גסות וכל
מקלקלם אלו: כן מקלקל בהעברה. בגוין
מ"ל [צ"ל ד]: אף כן דשאר מקלקלים
שפוטות מנא חמא סבר לה כר' יוסי

במתקן טור לדברי הכל: וראה הובא דמתקן טור
אחת אורח אפי' יורשע מחיב שכן אותה מלאכה
שנעשה תמורתו לוקטת ערס נעשה וכן הסביר אורח
בקשתו ומחשבו, כשהנה שיש לו לעשות בקשתו
אפי' מתקנס אחרי כן יורדה כמ' מהמקנס, כ
ק"ו ח"א גרנא ב' מינן דר' יורשע אחרי כן
במ' כנון, ב' מתקנס תמורתן לוקטת אחת שיהיה
ב' מילי ב' שומת, ב' מינן דר' אילעזר כמ' בשכח
דר' מילי דר' יורשע שמו ב' אפי' מבשח אורח
אפי' א' מתקנס לוקטת תאנים כ' דר' מילי ש' שומת א'
מקנס מלוב ב' מינן וכש' משק אחת דפטר תמורת
בקשתו ומחשבו, א' מהמקנס שדבת בעד דר' יורשע
א' שומת שמו ואפי' יורדה תניה א' אפי' דר' יורשע
א' שומת למתקן וקדקת אורח דפטר, א' מהמקנס
קדקת שבת ודבר א' וזאתה קדקת א' נתנין לע'
א' שומת ודבר א' ודבר א' כמ' דר' יורשע ודבר תמכ'
הוא מאוחרת מכתביה כיון דרבישמה אחת הו' ואית'
ה' שישטא כ' קמ"ל, דר' דבישמה אחת חביב א'
קדקת אחת חביב א' אורח שיהי' אורח א' חביב א'
ש' קדקת דגולות חסדס לצורח נחמן ק' ומשנין
ב' בהערה חסדס כשהנה חסדס לצורח לאפי' דר'

אם שחורות ולבנות נמי כשני
די נמי כרצי יהודה מוקמי
ת זה רצי יהודה מאי אתא
למאן דאמרינן רצי יהודה

מתיב רב אושעיא
שמעון אומרים לא
משמש אחד שהוא חי
על דבר שהוא מש
אליעזר מחייב חטא
אורי יהודה מאי
ללקט ענבים ולקט
לבנות ענבים ותאניכי
יהו שני שמות היינו
רבי יהודה מאי אתא
מתעסק איכא ביניהו
חייב א [ור"ש] ור"ש
התעסק דברי דר
קא מיפלגי דרבי שמעון
מלקט מלבו בשם א
פליגי בשני שמות ר
בשם אחד ולא שגא
יראבא אמר ליקרא
היו לפניו שתי נרוח
ונתכחין לכבות את זו
את זו והדליק את זו פ
וכיבה והדליק בנשימי
נשימות פטור פשיטא
מחשבתיה דרא להדי
לכבות וכי עבד מעש
הוא ואימא פטור קא
הוא (נמי) לא מקדים
תנו רבנן ^בהחיות גת
רבי שמעון בן אלעזר
אליעזר ברבי צדוק
מכבה את העליונות
במאי עסקין אי דקא
מאי טעמא דדאן ר
מכין לחבכר מאי
ברת רבי אלעזר ורבי
אליעזר ורבי צדוק

יבגון שנתכווין לכבוש
קסבר מקלקל בהבי
וכן אמר רבי יוחנן
שעמא של הלכה זו

[illegible]

מאי ניהו צ' שמוס. קא סלקא דעתך ה
מנין דמו ואי ר' שמעון ור' שמעון
פלוגתייהו בנתכיון ללקט את זה ולקט
לזה.

באחד מלקט מלבו אצל במתעסק
דברי הכל פטור ואחא חיוב למימר
אפילו נתכיון ללקט כן וזו מתעסק
הואיל ובאוסר נתעסק פליגי ומחייב
רבי אליעזר ואפילו רבי יהושע לא פטר
אלא בשני שמות אצל בשם אחד חייב
תמיהא אני כי אם קן למה נאמר דא
פטור לנתעסק בדימור ואז במתעסק
באז מלאכה יי ועשה אז מלאכה
אחרת: אצל מלקט מלבו בשם אחד
שנתכיון לתאנו זו ושם כקדור תמיה
אחרת הסקמה לה בעינא והלכה יד
על הראשונה דברי הכל חייב הואיל
ולכן נתכיון תמיה ועוד כששם ששמו
לא חשב אלא בדימוי ששמו: בשני
שמות. שמתכיון לתאנים ושם ובקדור
ענבים בעינא והלכה יד על התאנים:
ורבי יהודה סבר. אפילו בשם אחד
פליגי בקידרא ליה דשחורות ולבנות
שם אחד כי הואיל וכן מין אחד.
(תוספות) מה שאמר במתניין
בזמן אלו שחרי נתקיימה מחשבתו.
בזמן אלו תוספות: ילקט אינא עניינה.
שנתכיון ללקט זו תמיה ואחר כך זו
והלכה יד על התחבורה כי שם ששמו
ששמו ששמו סברי אם מוש אחד
דברי הכל חייב הואיל ושם אחד
וסוף סוף תרווייהו עבד זו ולא איכפת
לן במקדים המאחר שפליגי בשני
שמות ר' אליעזר חייב תמיהא הואיל
ולגמיה נתכיון ושנים עשה אחד איכפת
לן במקדים המאחר רבי יהושע פטר
הואיל ובעת לקיטת לא אחת ואחת
לא הוה אחד מכיון הוה ליה במתעסק
ופטור הוא רבי יהודה סבר אפילו בשם
אחד פליגי אצל תמיהא למה פטר
הואיל וסוף סוף לשינוי נתכיון אצל
במתעסק בעלמא שאל נתכיון אלא
לאחת ולא עשהא ועשה לא צרתה
אחת פליגי אצל תמיהא למה פטר

דכולי עלמא פטור: והא מניא. סיימנא
 דחיישינן למוקדש ומזוחר: להדיק
 ובהי שגגת שבת או שגגת מלאכות:
 והדיקין וזו פטור. להדיק מתעסק לא
 נתכוון אלא לאחמך ולא עשה את
 מצבתה: להדיק ולבטח. כשהיה
 נר דולק ונר כבוי ומתכוון להדיק:
 הנפיקה כבה זה וי. והדיקה חייב דלי
 איהלך למימר כבה ואחר כך הדיק:
 והמטא. כעליונות ומבצר התחתונה
 ומתחייב רמיה. הלא אלו חייבין וזה
 לבטח עליונות היטה עיקר כוונתו הי
 דלא יפול אליו על מנת שמבצר אלו
 יבנה יחזק ליה לנפח לבציר גחלים: מקו
 דא בנן שמתכוין לבצור ולתבטח וזה

[illegible]

ה"ו, ה) ס"א אב"י, ד) חוספתא דשבת פ"ב
פ"ב ה"ג ע"ש, ג) [ליתא
א) [לעיל י"ט, ב) חוספתא דשבת

הגהות הב"ח
(א) גמ' דר"ש שזורי סגר אבד
מלקט מלכו וכו' ורבי יהודה:
(ב) רש"י ד"ה אם נשניה וכו'
יהדליק זה חייב: (ג) ד"ה מאי
טעמא וכו' הוא פטור הק"ד:

שיטה מקובצת

[illegible]

בבא א מיי' פ"א מהל' שבת
הלכה י ע"ש:
בבא ב מיי' שם הל' יא:
ל ג ד מיי' פ"ו מהל' שגגות
הלכה יד:

רבינו ורשום

[illegible][illegible]

שכלא שבת דרובי דבריה הל
הוא נקי לא פטר אלא מניא
הוא נשקל ומחייב ר' אליעזר
העבדים ולקחן: דר' אליעזר
במין חזקא דביתא ליקט אה
מיה אהם אפסור ר' יהושע
הלכות פטור: לא מתעסק בזה
לוקט אותה שהיה כח הדבה
דער דסבר לא נעשה בשקטו
על מה לחלוץ על שם כחל
עליו במשך אחר דפטר וקאמר
ר' יהושע דפטר דבשר שמי
סבר על שם שהיא משום ב
לדעתה ללקט שניהם מה לי
בדייקא בניהמה האחרון:
שם אחרון חלקה לא איכפת
למי נבישמה את כהרבה נח
אתה והדלקה חלקה בפניה
הוא: לא בארד [שמינה] כימי
ותא איתן שני קודם מחלוקת
והוא ופמחזר שיתערב חלקו לאפר
ר' אמר ר' יוחנן בפני שני

(א) מדברי רבינו נראה שהיה גורם במשנה א"ל ר"ש שזורי א"כ למא נאמר וכו' ור' יהודה השיב לו פרט למתעם